Sára Júlia

Bizonyosság

Magamban hallom a hangod, ha nem is hozzám beszélsz,
bár magam nem vagyok kész még a némaságra,
pedig tán süket csöndet volna jó tartani,
nem várni se szóra, se számadásra,
sírásra se, főleg nem nevetésre,
sem együtt, sem külön, sem álomban úszva,
de mégis tudom, hogy bár nem hozzám beszélsz,
soha nem mentél át a folyókon túlra.
Vagyunk. Szavak nélkül homályosan. Elég.
Fogod a kezem, a távolból is,
ha háttal állsz, akkor is nézzük egymás szemét,
bölcsebb vagy minden el és odafordulásra,
mikor kivirrad ránk az idő, tudom, te lépsz.

2017